אֲפִילּוּ תֵּימָא – אפילו תאמר שמשנתינו המחלקת בין נדר לנדבה היא כְּרַבִּי יְהוּדָה הסובר שהפסוק משבח את זה שנודר ומשלם, שהוא טוב מזה שאינו נודר כלל. **כִּי** [–מתי] **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה** שנודר ומשלם הוא המשובח, זה **בִּנְדָבָה** – שאומר על בהמה מסויימת 'הרי זו קרבן', שחשש לתקלות בנדבה הוא רחוק, ועל כן אמר שטוב לידור ולשלם, אבל **בְּנֶדֶר** – שאומר 'הרי עלי קרבן', **לֹא אָמַר** על זה רבי יהודה שטוב לידור ולשלם, וגם לדבריו נמנעים הכשרים מלידור, משום חשש תקלה הקיים בנדרים. ומשנתינו היא כשיטת רבי יהודה, ועל כן מחלקת המשנה בין הנודרים למתנדבים, ואומרת שדרך הכשרים לנדוב אבל לא לידור.

הגמרא מקשה על תירוץ זה:

וְהָקָתָנֵי – והלא שנינו בברייתא בדברי רבי יהודה שה**טּוֹב** מִזֶּה שנודר ואינו מקיים, ואף **וּמִזֶּה** שאינו נודר כלל, הוא זה הנוֹדֵר **וּמְקַיֵּים**. הרי שלרבי יהודה הפסוק משבח את הנודר ומשלם, ובודאי שדרך זו ראויה לכשרים, וכיצד ניתן להעמיד את המשנה האומרת שרק רשעים הם הנודרים כרבי יהודה.

מתרצת הגמרא, **תָּנֵי 'נוֹדֵר' וּמְקַיֵּים** – לשון הברייתא 'נודר' טעון תיקון, וכך תשנה את דברי רבי יהודה, טוב מזה ומזה 'נודב' ומקיים, שהוא טוב יותר ממי שאינו נודב כלל, אבל נודר ומקיים אף לרבי יהודה אינו טוב ואינו דרך הכשרים, משום החשש לתקלה, וממילא מתפרשת המשנה כשיטת רבי יהודה.

הגמרא מבררת מה החילוק בין נדר לנדבה:

שואלת הגמרא, **מַאי שְׁנָא** [–מה נשתנה] **נוֹדֵר** ומשלם, **דִּלֹּא** –שאינו טוב לידור לדעת רבי יהודה, **דַּיְילְמָא אָתֵי בָּהּ** [–שמא על ידי נדרו יבוא] **לִידֵי תַּקָּלָה**, שיאחר מלקיים את נדרו עד שיעבור שלש רגלים ויעבור על בל תאחר, **נְדָבָה נַמִּי** – גם בנדבה יש לחוש לאותו חשש, **דַּיְילְמָא אָתֵי** [–שמא יבוא] **לִידֵי תַּקָּלָה** על ידי הנדבה, שיאחר מלהביאה לבית המקדש עד שיעבור שלש רגלים ויעבור על בל תאחר. ואם כן יש לכשרים להמנע גם מנדבה, ומדוע אמר רבי יהודה שטוב לנדוב ולשלם.

מתרצת הגמרא, **רַבִּי יְהוּדָה לְטַעֲמֵיהּ** – לשיטתו במקום אחר, **דְּאָמַר אָדָם מֵבִיא בְּהֵמָה טְהוֹרָה** בעודה חולין, **וּמַקְדִּישָׁהּ** בפתח העזרה, **וְסוֹמֵךְ** ידיו **עָלֶיהָ וְשׁוֹחֲטָהּ** מיד, והעושה כן אין בזה חשש תקלה בכל אופן שהוא, ועל מקרה כזה אומר רבי יהודה שיותר טוב לינדוב ולשלם.

שואלת הגמרא, **תִּינַח** – מובן כיצד שייך **נְדָבָה דְּקָרְבְּנוֹת** [–אצל קרבנות], כאמור במקדיש קרבנו בפתח העזרה, אבל **נְדָבָה דִּנְזִירוּת** [–אצל נזירות], שמבואר במשנה שדרך הכשרים לנדוב נזירות, **מַאי אִיכָּא לְמֵימַר** [–מה יש לומר בזה], כיצד כשרים נודרים נזירות, הרי יש חשש תקלה שיעבור על איסורי נזירות.

מתרצת הגמרא, **רַבִּי יְהוּדָה לְטַעֲמֵיהּ** – לשיטתו, וכמו שמצאנו שאמר במקום אחר, **דְּתַנְיָא** – ששנינו בברייתא **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, חֲסִידִים הָרִאשׁוֹנִים הָיוּ מִתְאַוִּין לְהָבִיא קָרְבָּן חַטָּאת**, שמתוך חסידותם ואהבת הבורא שבערה בקרבם, היו משתוקקים לקיים בגופם את כל המצוות, ולא רצו שיחסר מהם הקרבת קרבן חטאת, שאף זו מצות עשה. אך לא יכלו להתנדב ולהביא חטאת, שאין מביאים אותה אלא על חטא הנעשה בשוגג, וצדיקים הללו לְפִי **שֶׁאֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מֵבִיא תַּקָּלָה עַל יְדֵיהֶם**, לא נכשלו מעולם בעבירה, משום שהבא להטהר מסייעים אותו מן השמים, ורגלי חסידיו ישמור, ולא היה בידם חטא שיתחייבו על ידו בהקרבתה. **מָה הָיוּ עוֹשִׂין** – איזה דרך מצאו להם להתחייב בה, **עוֹמְדִין וּמִתְנַדְּבִין** – מקבלים על עצמם **נְזִירוּת לַמָּקוֹם** – לשם שמים **כְּדֵי שֶׁיִּתְחַיְּיבוּ קָרְבַּן חַטָּאת לַמָּקוֹם** בגמר הנזירות כמו שנאמר (במדבר ו יג–יד) וְזֹאת תּוֹרַת הַנָּזִיר בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נִזְרוֹ וגו', וְהִקְרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ לה' וגו', וְכִבְשָׂה אַחַת בַּת שְׁנָתָהּ תְּמִימָה לְחַטָּאת' וגו'. ונמצא שאף קרבן חטאת עלה בידם להקריב. ומתוך שחסידים היו וכוונתם שלמה ורצויה לא באו לידי תקלה בנזירותם. ומשנתינו שאמרה שכנדבת כשרים נדר בנזיר, מדברת על נזירות שמתוך כוונה שלימה ורצויה כפי שעשו חסידים הראשונים, שהיא קרויה נדבה.

הברייתא מביאה שיטה החולקת על רבי יהודה:

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, חסידים הראשונים **לֹא נָדְרוּ נְזִירוּת** כדי להביא חטאת, מהטעם המבואר בהמשך, **אֶלָּא** הָרוֹצֶה מהם **לְהָבִיא** עוֹלָה הבאה בנדבה, **מֵתְנַדֵּב וּמֵבִיא**. הרוצה מהם להביא **שְׁלָמִים** שגם אלו באים בנדבה, **מֵתְנַדֵּב וּמֵבִיא**. והרוצה **להביא תּוֹדָה וְאַרְבָּעָה מִינֵי לַחְמָהּ** הבאים עמה, **מֵתְנַדֵּב וּמֵבִיא**. **אֲבָל נְזִירוּת לֹא הִתְנַדְּבוּ** חסידים הראשונים, **כְּדֵי שֶׁלֹּא יִקָּרְאוּ חוֹטְאִין**, שהנזיר נקרא חוטא, **שֶׁנֶּאֱמַר** בקרבנות נזיר שנטמא (במדבר ו יא) **'וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ'**, ודורשים מכאן שחטא בנפשו לפי שציער את עצמו מן היין, כפי שהגמרא תבאר בהמשך.

הגמרא מונה שלושה תנאים הסוברים ששייך חטא בנזירות:

אָמַר אַבָּיֵי, שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק וְרַבִּי שִׁמְעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר הַקַּפָּר כּוּלָּן שִׁיטָּה אַחַת הֵן – כולם שוים בדעה דְּנָזִיר חוֹטֵא הָוֵי – ששייך חטא בנזירות ואין ראוי לנזור. ומפרשת הגמרא היכן מצינו שסוברים כן. **שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק וְרַבִּי שִׁמְעוֹן הָא דַּאֲמָרַן** [–זה שאמרנו עד כה], ששמעון הצדיק לא אכל מימיו אשם נזיר טמא, שחשש שמתוך שמתרבים להם ימי נזירות הם מתחרטים על נזירותם. ורבי שמעון שאומר שחסידים הראשונים לא התנדבו נזירות כדי שלא יקראו חוטאים. **וְרַבִּי אֶלְעָזָר הַקַּפָּר בְּרַבִּי** גם סובר כדבריו, **דְּתַנְיָא רַבִּי אֶלְעָזָר הַקַּפָּר בְּרַבִּי** [–הגדול בדורו] **אוֹמֵר**, נאמר בפסוק **'וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ'** משמע שהנזירות היא חטא בנפש האדם, **וְכִי בְּאֵיזוֹ נֶפֶשׁ חָטָא וֶה, אֶלָּא שֶׁצִּיֵּער עַצְמוֹ מִן הַיַּיִן**, וזהו חטאו.

וממשיך רבי אלעזר הקפר ואומר, **וַהֲלֹא דְּבָרִים קַל וָחוֹמֶר, וּמַה נזיר זֶה שֶׁלֹּא ציער עַצְמוֹ אֶלָּא מִן הַיַּיִן** ולא משאר דברים **נִקְרָא חוֹטֵא, הַמְצַעֵר עַצְמוֹ מִכָּל דָּבָר** – שפורש מכל המאכלים, **עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה** שנקרא חוטא, **מִכָּאן שֶׁכָּל הַיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית נִקְרָא חוֹטֵא.**

שואלת הגמרא, **וְהָתַיְּין קָרָא בְּנָזִיר טָמֵא כְּתִיב** – והרי הפסוק הזה 'אשר חטא על הנפש' מדבר בנזיר שנטמא, ומשמע שסתם נזיר שלא נטמא לא נקרא חוטא.

מתרצת הגמרא, אמנם ענין החטא שבנזירות נזכר בנזיר טמא, אך **זֶה מְשׁוּם דְּשָׁנָה בְּחֵטְא הוּא** – שכפל בחטאו גם שציער עצמו מן היין, וגם שנטמא בתוך ימי נזירותו. אך באמת נזיר טהור גם נקרא חוטא משום שציער עצמו מן היין. וכן מוכח מלשון הפסוק, שאם כוונתו רק לנזיר שנטמא בתוך ימי הנזירות, היה לו לומר וכפר עליו 'מאשר חטא' ותו לא, למה האריך והוסיף 'על הנפש', הרי מכאן שנקרא חוטא גם על שציער את נפש עצמו.

משנה

כינויי נדרים הם, **הָאוֹמֵר** (**לַחֲבֵירוֹ**) במקום כבר זה עלי כקרבן, **קוֹנָם** כבר זה עלי, או **קוֹנָח** כבר זה עלי, או **קוֹנָם** כבר זה עלי, **חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין לְקָרְבָּן** – לנדר שמתפיסו בקרבן. כינויי חרמים הם, האומר במקום חרם, **חֶרֶק** או **חֶרֶךְ** או **חֵרֶם, חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין לְחֵרֶם** – לחרמי גבוה. כנויי נזירות הם, האומר במקום הריני נזיר, **הריני נָזִיק**, או **הריני נָזִיחַ, חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין לִנְזִירוּת.** כינויי שבועות הם, האומר במקום שבועה שלא אוכל כבר זה, **שְׁבוּתָה** שלא אוכל, או **שְׁקוּקָה** שלא אוכל, או **נוֹדֵר בְּמוֹהֲי** – במשה, כלומר, שמפרש ששבועתו תחול כשבועת משה, **חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין לִשְׁבוּעָה.**

גמרא

אִיתְּמַר, מהו מקור הכינויין, **רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר** שהכינויים **לְשׁוֹן אומות** הֵן – שהאומות קוראות כך לקרבן, לחרם, לנזירות, ולשבועה. **רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ אָמַר** שהכינויים הם **לְשׁוֹן** –לשונות **שֶׁבְּדוּ לָהֶם** – חידשו מלבם **חֲכָמִים, לְחָיוֹת** – שאדם יהיה **נוֹדֵר בּוֹ** – בהם. ומביאה הגמרא ראיה שפירוש המילה בדו הוא שחידשו מליבם, **וְכֵן הוּא אוֹמֵר** (מלכים א' יב לג) **'בַּחֹדֶשׁ אֲשֶׁר בָּדָא מִלִּבּוֹ'**.

הגמרא מבארת לדעת ריש לקיש מדוע חידשו חכמים את הכינויים:

וְתַסְּמָא מַאי תַּקְּנוּ רַבָּנַן כִּינּוּיִין, דִּלֹּא לֵימָא – שלא יאמר אדם את המלה **קָרְבָּן.** שואלת הגמרא, **וְלֵימָא קָרְבָּן** – ויאמר את המלה קרבן, כלומר, לאיזה מכשול חששו חכמים אם יאמר אדם כן. משיבה הגמרא, חכמים חששו **דַּיְילְמָא אָמַר** – שמא יאמר **קָרְבָּן לָהּ'.** שואלת הגמרא, **וְלֵימָא קָרְבָּן לָהּ'**, ואיזה מכשול עלול לצאת מכך. משיבה הגמרא, חששו חכמים **דַּיְילְמָא** – שמא ירצה לנדור, **וְאָמַר** – יאמר את המלה לָהּ', ויחזור בו מהנדר **וְלֹא אָמַר** – יאמר את המלה **קָרְבָּן, וְקָא מַפֵּיק** – ונמצא שהוא מוציא **שֵׁם שָׁמַיִם לְבַטָּלָה.** הגמרא מביאה מקור לחשש זה מברייתא: **וְתָנֵיָא** בברייתא, **רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר**

מַנַּיִן שֶׁלִּכתחִילה לֹא יֹאמַר אָדָם המקדיש בהמה ׳בהמה זו לֶחֶ׳ עוֹלָה׳ אלא יאמר עולה להֶ׳, ואדם המתנדב מנחה לא יאמר ׳לֶחֶ׳ מִנְחָה׳ אלא מנחה להֶ׳, ולא יאמר ׳לַהֶ׳ תּוֹדָה׳ אלא תודה להֶ׳, ולא יאמר ׳לַהֶ׳ שְׁלָמִים׳ אלא שלמים להֶ׳, תַּלְמוּד לוֹמַר (ויקרא א ב) קָרְבָּן לַהֶ׳, שאף שמן הראוי היה שיכתב בתורה להֶ׳ קרבן, הקדימה התורה את המלה קרבן למלה להֶ׳ ללמדנו שידור בלשון קרבן להֶ׳ שחוששים שמא יחזור בו ונמצא שהזכיר שם שמים לבטלה, ממשיכה הברייתא, ומדין זה יש ללמוד כָּל וָחוֹמֶר, וּמַה זֶּה – אדם המקדיש קרבן, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּון אֶלָּא לְהַזְכִּיר שֵׁם שָׁמַיִם עַל הַקָּרְבָּן, אָמְרָה התּוֹרָה שמחשש הזכרת שם שמים לבטלה לא יאמר להֶ׳ לקרבן אלא קָרְבָּן לַהֶ׳, המזכיר שם שמים לְבַטָּלָה – שלא לצורך כלל, כלומר שלא לצורך נדר, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שצריך להיזהר בכך.

הגמרא מנסה לומר שכבר נחלקו התנאים במחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש:

לֵימָא כְּתַנָּאֵי, בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים, הנודר בכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין חלו נדריו, ואותם דברים שאסר על עצמו אֲסוּרִין עליו בהנאה, וּבֵית הִלֵּל חולקים וְאוֹמְרִים, שהנודר בכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין לא חלו נדריו והדברים שאסר על עצמו מוּתָּרִין לו בהנאה. מַאי לָאו –לכאורה נחלקו התנאים בדבר זה, מַאן דְּאָמַר – בית שמאי הסוברים שהנודר בכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין נדריו אֲסוּרִין, קָסָבַר – סוברים כרבי יוחנן ש(כִּינּוּיֵי) כִּינּוּיִין לְשׁוֹן אוּמּוֹת הֵן, ויש מהאומות שאין להם שפה ברורה ומדברים בכינוי כינויים. וּלְמַאן דְּאָמַר – בית הלל שסוברים שהנודר בכינוי כינויים נדריו מוּתָּרִים, קָסָבַר –סוברים כריש לקיש שכינויים לְשׁוֹן שֶׁבְּדוּ לָהֶן חֲכָמִים הם, ודוקא בלשונות אלו שבדו חכמים חל הנדר, ולא בכינוי כינויים שחכמים לא בדו אותם.

דוחה הגמרא, לֹא – אין הכרח לפרש כך את מחלוקת בית שמאי ובית הלל, אלא אפשר לפרש דִּכּוּלֵי עָלְמָא – בין בית שמאי ובין בית הלל סוברים כרבי יוחנן שכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין לְשׁוֹן אוּמּוֹת הֵן, וְנחלקו בדיני לשון, בֵּית שַׁמַּאי סְבְרֵי בְּהֶנֵי נַמֵּי מִשְׁתָּעֵי אוּמּוֹת – שגם כינויי כינויים שאינם מעיקר לשון האומות, אלא יש מהם שמשבשים את הלשון ומדברים בהם, נחשבים ללשון הנצרכת לנדר, וּבֵית הִלֵּל סָבְרֵי בְּהֶנֵי לֹא מִשְׁתָּעֵי אוּמּוֹת – אף שאלו מהאומות שמשבשים את הלשון מדברים בכינויי כינויים, אינם מעיקר הלשון, ואין זו לשון הנצרכת לנדר.

דחיה נוספת, וְאִיבָּעֵית אֵימָא, בין בית שמאי ובין בית הלל סוברים כרבי יוחנן שכינויים לשון אומות הם, אלא שבֵּית שַׁמַּאי סָבְרֵי [–סוברים], גָּזְרִינַן – חכמים גזרו שגם נדר בכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין יחול מִשּׁוּם כִּינּוּיִין, וּבֵית הִלֵּל סָבְרֵי [–סוברים] לֹא גָּזְרִינַן –חכמים לא גזרו שנדר בכִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין יחול מִשּׁוּם כִּינּוּיִין.

הגמרא מבארת מה הם לשונות הנחשבים כינויי כינויים:

הֵיכִי דָּמֵי – מה הם כִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין דְּנָדְרִים, שלדעת בית שמאי הנודר בהם נדרו חל. תָּנֵי – שנה רַב יוֹסֵף, אם אמר מָקָנַמְנָא הוא כינוי לקונם, וכן אם אמר מָקָנַחְנָא הוא כינוי לקונח, וכן אם אמר מָקָנַמְנָא הוא כינוי לקונס.

וְהֵיכִי דָּמֵי – מה הם כִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין דְּחֵרֶם. תָּנֵי – שנה חכם בשם מַתְּשָׁאָה, אם אמר חָרָקִים הוא כינוי לחרק, וכן אם אמר חֲרָכִים הוא כינוי לחרך, וכן אם אמר חֲרָפִים הוא כינוי לחרף.

ומה הם כִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין דְּנְזִירוּת. תָּנֵי – שנה רַב יוֹסֵף, אם אמר מָהֲוָקָנָא הוא כינוי לנזיק, וכן אם אמר מָנָזְחָנָא הוא כינוי לנזיח, וכן אם אמר מָפְּחָנָא הוא כינוי לפזיח.

הגמרא מסתפקת בלשונות נוספים האם הם כינויי כינויים:

אִיבַּעֲיָא לְהוּ, אם אמר מִיפְּחַזְנָא, מַאי, וכן אם אמר מִיתְחַזְנָא, מַאי, וכן אם אמר מִיתְעַזְנָא, מַאי – האם לשונות אלו הם כינויי כינויים לנזירות.

אָמַר לֵיהּ – שאל רָבִינָא לְרַב אַשִׁי, הנודר בלשון קִינְמָא (קִינָמָא), מַאי – איך מפרשים כוונתו, קוֹנָם קָאָמַר – האם התכוון לנדור בלשון קונם שהוא כינוי לנדר, אוֹ דִּילְמָא – שמא לא התכוון לנדור כלל, וכוונתו היתה ל׳קִנְּמָן בֶּשֶׂם׳ (שמות ל כג) שהוא אחד מסממני הקטורת קָאָמַר.

אָמַר לֵיהּ רַב אַחָא בְּרֵיהּ דְּרַב חִנָּיא לְרַב אַשִׁי, הנודר בלשון קִינָּה, מַאי – איך מפרשים כוונתו, האם כוונתו היתה לקִינָּה [–קן] שֶׁל תַּרְנְגוֹלִין קָאָמַר, אוֹ דִּילְמָא – שמא כוונתו היתה לנדור בלָשׁוֹן דְּקוֹנָם שהוא כינוי לנדר. תֵּיבָּעֵי – נשארה הגמרא בספק מה דינו של הנודר בלשונות אלו.

הגמרא מבארת, כִּינּוּיֵי כִּינּוּיִין דִּשְׁבוּעָה הֵיכִי דָּמֵי – מה הם. אם אמר שְׁבוּאֵל או שְׁבוּתִיאֵל, הם כינויים לשבותה, וכן אם אמר שְׁקוּקָאֵל הוא כינוי לשקוקה.

מקשה הגמרא, וכי שְׁבוּאֵל הוא כינוי לשבותה, הלא שְׁבוּאֵל בֶּן גֵּרְשׁוֹם מַשְׁמַע, והוא שם של אדם ואין רגילות בני אדם להשבע בו. מתרצת הגמרא, אֶלָּא כינויי כינויים של שבועה הם שְׁבוּאֵל או שְׁבוּתִיאֵל או שְׁקוּקָאֵל, מַהוּ.

הגמרא מבארת לשונות שאינם אפילו כינויי כינויים:

אָמַר שְׁמוּאֵל, אם אָמַר אַשִׁיבְתָּא, אינו מכינויי הכינויים של שבועה, ולֹא אָמַר כְּלוּם. וכן אם אמר אַשְׁקִיקָא, לֹא אָמַר כְּלוּם. וכן אם אמר קָרִינְשָׁא, אינו מכינויי הכינויים של קונם, ולֹא אָמַר כְּלוּם.

שנינו במשנה, האומר וכו׳ שבותה, שקוקה, נֶדֶר בְּמוֹתְחֵי חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין של שבועה:

תַּנְיָא בברייתא, רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר – מפרש את דברי המשנה ש׳נדר במודהי׳ הוא כינוי לשבועה, הָאוֹמֵר – הנשבע בְּלשון מוֹדֶה – משה, לֹא אָמַר כְּלוּם ואין שבועתו חלה, שהרי אין משמעות להשבע במשה. והכינוי ששנינו הוא, הנשבע בְּמוֹתָהָא דְּאָמַר מוֹדֶה – בשבועה שאמר משה, חֲרֵי אֵלּוּ כִּינּוּיִין לִשְׁבוּעָה.

משנה

הָאוֹמֵר אחד מלשונות אלו: לַחוּלִּין ומשמעותו ׳לא חולין׳ אלא בקרבן יהיה מה שֶׁאוֹכַל לְךָ – משלך, או שאומר מה שאוכל ממך יהא לֹא כָּשֵׁר, וְכן אם אמר מה שאוכל ממך יהא לֹא דָּכִי [–לא טהור], או לא טָהוֹר, וְכן אם אמר מה שאוכל ממך יהא טָמֵא, או שאמר מה שאוכל ממך יהא נוֹתָר – קרבן שעבר זמן אכילתו, וְכן אם אמר מה שאוכל ממך יהא פִּיגּוּל – קרבן שחשב בשעת עבודתו לאוכלו חוץ למקומו או חוץ לזמנו, אָסוּר. וכן אם אמר כבר זה עלי כְּאִימָּרָא – [כשה], שכוונתו לשה של קרבן, או שאמר כבר זה עלי כַּדִּירִים – שמשמעותו בקרבנות הנמצאים בדירים שבבית המקדש, או כָּעֲצִים – שמשמעותו כשני גזירי עצים שעל המערכה, או כָּאִשִּׁים – שמשמעותו בשלהבות שבמזבח, או כַּמִּזְבֵּחַ – שמשמעותו בקרבנות המזבח, או כַּהֵיכָל – שמשמעותו בקרבנות של בית המקדש, או כִּירוּשָׁלַיִם – שמשמעותו בקרבנות הקרבים בירושלים, או שנָּדַר בְּכֹל אֶחָד מִכָּל מְשַׁמְּשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ, אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִזְכִּיר בנדרו לשון של קָרְבָּן חֲרֵי זֶה נֶדֶר בְּקָרְבָּן כיון שמתוך דבריו משתמע שנודר בקרבן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָאוֹמֵר כבר זה עלי יְרוּשָׁלַיִם לֹא אָמַר כְּלוּם עד שיאמר כירושלים.